ACTUALITAŢI DIN FOOTBALLUL ENGLEZ

Sublocotenentul Cullis grav rănit. David Jack a ajuns comandant de gărzi contra paraşutiştilor: Maiorul Buckley avansat în grad. Terenul Arsenalului transformat în sanatoriu. Activitatea sportivă a fost întreruptă

O fază specifică footballului insular

Footballul britanic e cunoscut ca cel mai bun din lume, — în vreme de pace. Nu însă şi astăzi, când s'ar putea spune că pentru englezi el a încetat a mai fi divertismentul unui început de wekend.

Rămâne totuşi pentru istoria sporturilor, capitolul de aur al soccerului mondial, — şi aici ţinem să precizăm că nu ştim decât acest adjectiv are ceva comun cu lira britanică, sau dacă footballul englez merge azi paralel cu... cursul lirei sterline.

Cert e că din acea faimă a lui, de altă dată, azi nu mai există decât amintirea.

BOMBARDAMENTELE AERIENE AU IMPUS INCETAREA ACTIVITAŢII

[illegible] discuţie, inactivitea va

Stanley Cullis (mijlocaş centru al naţionalei engleze)

avea repercursiuni serioase asupra „sportului rege" din Marea Britanie, — ştiut fiind că orice acţiune întreruptă dăunează enorm unei continuări normale, mai târziu.

Footballul englez, s'ar putea spune, se află azi în situaţia unei uzine ce şi-a întrerupt activitatea. Atunci când evenimentele vor putea permite repunerea ei în funcţie, pauza îi va fi adus suficiente pete de rugină, care să-i împiedice funcţionarea normală.

La fel şi în sport. Vedetele căzute pe front, la datorie, vor trebui înlocuite. Antrenorii la fel.

Cu cine însă?

Aceasta e marea întrebare. La sfârşitul războiului, footballul englez se va găsi abia la începutul unei reorganizări totale, în faţa unei acţiuni de refacere extrem de grea care va permite celorlalte ţări să micşoreze diferenţa de valoare ce a existat până ieri între soccerul insular şi cel continental.

Dar, în faţa activităţii din ce în ce mai extensive a mişcării sportive germane, toată lumea se întrebă de ce sportul britanic vegetează.

Şi răspunsul nu este greu de dat.

Trăind sub o continuă tensiune, provocată de raidurile aviaţiei de bombardament a Reichului, naţiunea engleză nu-şi mai poate permite continuarea vieţii de stadion de altă dată.

Incercările sporadice de manifestare au dovedit că sunt mai mult dăunătoare, decât folositoare, asupra moralului populaţiei.

Lipsa jucătorilor căzuţi la datorie, pe front, se resimte în Anglia mai mult ca ori unde, deoarece, acolo, vedetele footballistice erau marea pasiune a publicului spectator.

Şi acest public se vede azi în faţa unei realităţi extrem de dureroase pentru el.

Apoi, prin dispariţia acestora, footballul şi-a pierdut nu numai din forţa de atracţie ce o avea faţă de public, ci şi din standardul spectacolului.

Iată dece, englezi au renunţat în ultimul timp, definitiv, la organizările sportive.

CULLIS GRAV RANIT

Printre sportivii englezi, aceia de marcă, bine înţeles, — cari încă mai supravieţuesc, se află şi faimosul internaţional Cullis.

Ca toată naţiunea însă, sportivul a devenit soldat. Cullis e sublocotenent într'un regiment de artilerie antiaeriană, a cărui reşedinţă se află la Bristol, regiment în care s'a dovedit extrem de temerar. Mai temerar poate decât în stadion.

Indrăzneala a plătit-o însă extrem de scump acum câteva săptămâni.

In timpul unei acţiuni a aviaţiei germane de bombardament şi vânătoare ca deobicei, Cullis a trecut la post

Dar îndemânarea pilotului german i-a fost fatală. O bombă a explodat extrem de aproape de el, i-a desfiinţat tunul, pur şi simplu, şi l-a rănit grav.

Atât de grav chiar, încât nu se ştie dacă, până la urmă, va mai scăpa cu viaţă.

Atunci, doar, când situaţia se va limpezi, vom putea afla dacă excepţionalul Cullis mai trăeşte sau dacă — în caz afirmativ — va mai putea juca football.

DAVID JACK, COMANDANT DE GARZI CONTRA PARAŞUTIŞTILOR

O altă celebritate a soccerului englez, David Jack, faimosul atacant al Arsenalului, e la rându-i militar.

El îndeplineşte funcţia de comandant al unei importante gărzi de luptă contra paraşutiştilor, — în care se află foarte mulţi din foştii jucători ai Arsenalului, — şi îşi are stabilit «cartierul general» în sectorul de Nord-Vest al Londrei.

Zi şi noapte, David Jack şi oamenii săi aşteaptă atacul masiv al Germaniei, — care aşa după cum s'a anunţat, — se va produce simultan cu toate forţele şi pe toate căile.

In ce măsură va fi utilă garda sa, se va putea vorbi numai după acest eveniment.

E cert însă că între valoarea combativă a gărzii şi shotul său care a înspăimântat portarii continentului, nu există o similitudine

MAIORUL BUCKLEY AVANSAT

Faimosul antrenor al lui Wolwerhampton Wanderers, maiorul Buckley se află, la rându-i, mobilizat.

El a fost recent avansat locotenent colonel într'un regiment de care de luptă stabilit la Windsor, — la aproximativ 60 km. Nord—West de Londra.

Ca şi în football deci, maiorul Buckley dovedeşte a fi extrem de îndemânatec şi în armată.

Ceiace nu se poate preciza însă, e dacă valoarea sa militară îi va permite să-şi ducă unitatea spre acelaş fericit rezultat, cum a făcut-o în

Guthrie (mijlocaş dreapta al echipei Angliei)

football cu Wolwerhampton Wanderers.

STADIONUL ARSENALULUI TRANSFORMAT IN SANATORIU

Un alt amănunt interesant din sportul englez îl constitue actuala utilizare dată stadionului clubului Arsenal din Londra.

Acolo unde altădată scânteiau energiile şi îşi strigau satisfacţia în faţa frumuseţii jocului, spectatorii, astăzi e un sanatoriu al Crucii Roşii. Corturi uriaşe au acoperit terenul de joc.

Iar sub ele, spectatorii de ieri îşi strigă durerile trupurilor sfârtecate. In locul entuziasmului predomină sentimentul dureros al dispariţiei, al morţii.

In locul dansului energiilor de ieri, plimbările în cârje ale schilozilor din război.

In locul soarelui din suflete, durerea unui neam ce se macină inutil.

Infăţişarea actuală a stadionului clubului Arsenal nu simbolizează numai starea sportului britanic, ci a Angliei însăşi.

Universitatea-Ripensia a treia zi de Paşti

Ripensia va juca a treia zi de Paşti la Sibiu un match amical cu gruparea locală Universitatea.

Deşi amical matchul promite să fie extrem de spectaculos şi se speră că va atrage un mare număr de spectatori.

Nu se ştie însă dacă timişorenii vor face deplasarea cu echipa primă

Cluburi mici, nevoi mari

Gruparea districtuală „VERGU" a împlinit un deceniu de activitate pe tărâmul sportului cu balonul rotund

Crâmpee din viâţa unei asociaţii sportive de cartier bazată pe buzunarul preşedintelui şi speranţa jucătorilor

Un reportaj de GH. MOCANU

Cluburile mici ca şi cele mari îşi au deopotrivă istoria lor.

In momentul de faţă mai mult ca oricând soarta lor se aproprie, aceleaşi probleme... financiare abătându-se asupra lor.

Este vorba deci de situaţia materială mai ales azi care joacă un rol atât de important în viaţa oricărui club fie el mare sau mic.

Dar situaţia este cu atât mai gravă când «criza» loveşte pe unul din aceste cluburi mici, de cartier, născute din iniţiativa câtorva intelectuali (bine înţeles cu banii) şi tineri a căror sigură bogăţie este concretizată în avânt şi încrederea în viitor.

Infăţişăm în reportajul de faţă câteva crâmpee din viaţa unui club de cartier care la 23 Aprilie 1941 împlineşte zece ani de activitate pe tărâmul sportului cu balonul rotund.

Vom arăta bucurile şi necazurile — primele mai mici şi mai rare, celelalte în timp de un decenui asupra cluburilor «Vergu» din cartierul Călăraşilor.

Un duh care după zece ani de activitate era prin Martie în pragul... falimentului şi care a fost scos din impas numai de către conducători săi în ceasul al 12-lea.

Aceasta numai pentrucă la un club de cartier — unde profesioanismul încă nu şi-a făcut apariţia — dragostea de club este asemenea unei dragoste maternă. Aceasta la conducători cât şi la jucători.

Si exemplu al mai bun constă în următoarele : un jucător dela un club de cartier nu pleacă dela clubul său chiar daccă ar primi o sumă destul de rotundă dela gruparea care vrea să-l achiziţioneze.

Acelaş lucru la conducători sau menţionat cazuri când diferiţi preşedinţi de cluburi districtuale şi-a ipoteccat căsuţa — care deobiceiu serveşte şi de adunări pentru a scăpa clubul dela pieire.

Redăm în continuare o pagină din istoria unui club districtual.

Şi povestea de mai jos este aproape stereotipă pentru fiecare din ele, cu excepţia celor aşa zise corporative, cari au o viaţă parazitară şi unde profesionismul camuflat se ascunde sub masca unui salariu în care se înglobează pe lângă muncă şi o primă pentru activitatea sportivă a individului.

In 1930 i-a fiinţă un club în cartierul Călăraşilor

In ziua de 23 Aprilie 1930 în faţa bisericei Calist Arhiereul din Calea Călăraşilor orice creştin care pleca dela biserică putea observa vis-a-vis o ceată de copii şi tineri gălăgioşi în faţa «Băncii Populare Vergu» unde noua grupare îşi propusese sediul ın aceiaşi cămăruţă cu banca, care de abia îşi începuse activitatea.

In această zi clubul Vergu de azi îşi ţinea prima sa şedinţă şi cum camera nu avea decât 4 X 4 mulţi din membrii ti[illegible] să rămână pe afară.

După alocuţiunea d-lui Ilie Bradu primul conducător al clubului s'a făcut înscrierea membrilor şi apoi alegerea comitetului din cei prezenţi.

Cu acest prilej d. Bradu a anunţat radios că împreună cu comitetul pune la dispoziţia clubului suma de lei 75.000 la care toţi băeţii holbară ochi mari.

In sfârşit acum aveau cu ce să joace: şi tricouri şi chiloţi şi ghete dar mai ales mingie.

S'a dus vremea când jucau cu mingia de cârpă din ciorapii bătrânului...

S'a dus Chinezul şi S. O. S. Delea-Veche

Infiinţarea primului club în cartierul Călăraşi a produs însă o mare perturbare în viaţa sportivă de până atunci a cartierului, pentrucă a dus la dislocarea celor 23 de cluburi cu nume ca: S. O. S. Delea Veche, Chinezul, Dracii Roşii (str. Popa Nan). «Hai să batem», (băşica sau adversarul?) Sf. Andrei sau cu alte nume de sfinţi şi străzi.

Căpitanii echipelor cari ţineau la demnitatea lor au boicotat la început gruparea nou înfiinţată însă din lipsă de noi jucători au trebuit până la sfârşit să cedeze şi să se înglobeze şi ei.

Astfel clubul Vergu a ajuns în mai puţin de 6 luni să aibă peste 170 de membrii.

Primul an la categoria promoţie
Azi la a... II-a campioană

Ca orişice grupare nou afiliată clubul Vergu a trecut prin toată filiera — adică categoria promoţie după care a promovat apoi în categoria II-a unde se găseşte şi azi după 10 ani.

In tot acest timp gruparea a trecut prin diferite «crize» fie de jucători fie de bani.

Acestea din urmă fiind cele mai frecvente. Totuşi dragostea de club a învins întotdeauna.

In fiecare an fluctuaţiile în clasament erau când mai mari când mai mici.

In 1938 însă Vergu a promovat şi a trecut la categoria II-a.

In toţi aceşti ani Vergu a muncit serios, şi a avut timp chiar de deplasări în străinătate.

Astfel a fost la... Rusciuk. Băeţii însă au pierdut la scor: circa 17:2. Cauza trebue căutată în «răul de mare» şi bragă. Intradevăr înainte de match era cald şi oficialii bulgari le-a făcut cinste cu bragă. Băeţii au băut însetaţi şi pe teren au fost mai proşti ca... braga.

Dar azi toate sunt amintiri. Azi Vergu e leader.

Strandul şi Groapa locurile de antrenament şi... achiziţie

Intrucât clubul nu avea şi nici azi nu are teren propriu ! antrenamentele săptămânale se făceau pe unde dădea Dumnezeu.

De cele mai deseori însă băeţii se antrenau pe maidanul de pe Popa Nan (Strand) sau în Groapă la Bariera Vergului.

Ing. Georgescu, preşedintele clubului Vergu

De cele mai multe ori însă antrenamentul se făcea pe Strand fiind mai aproape de... bodegă «la Amărâtu» (!!) unde băeţii se duceau să se răcorească după antrenament.

D. Covaci plăteşte geamurile sparte...

Nu de puţine ori vice-preşedintele clubului d. Covaci a fost chemat telefonic de către proprietari din împrejurimi ca să achite geamurile sparte de băeţii d-lui cari băteau mingea dela 3 până se'nsera încontinuu şi în plus stricau şi somnul celor din împrejurimi.

De altfel proprietarii din împrejurimi se interesaseră mai dinainte cine poate să plătească oalele (pardon geamurile sparte) în caz de accident.

Şi accidentele nu erau rare. Dovadă sunt chitanţele de pe la geamgii plătite de D-sa şi pe cari azi poate d. Covaci le păstrează ca amintire.

Dar cum când e vorba de sport se aplică dictonul «preşedintele plăteşte», d. Covaci nu a cerut niciodată nimic dela nimeni.

In Groapă Vergu nu prea făcea des antrenament.

Dovadă sunt de altfel şi numărul minim de mingi (3 la număr) lăsate în mâna haimanalelor de acolo cari dictau legile Groapei.

De altfel Vergu deşi era echipa cartierului nu era totuşi scutită uneori de «şutirea» unei mingi când haimanalele aveau nevoe de bani pentru a se duce Duminica la cinema să vadă un film cu Boris Karloff sau Tom Mix.

Dar fiindcă veni vorba de cinema să trecem la un capitol la fel de însemnat pentru jucători Vergului.

Un joc câştigat = 11 bilete de cinema la Milano

Incă de prin 1934 când luase fiinţă cinematograful Milano băeţii — cine le-o fi băgat în cap nu ştiu — au început să ceară «primă».

Dar să vedem în ceeace consta această dorinţă.

După fiecare match câştigat — de altfel se stabilise un contract între conducători şi jucători — preşedintele sau cineva din comitet trebuia să dea căpitanului echipei după victorie preţul a 11 bilete «balcon» la Milano. — (De altfel care club nu e încântat să dea 120 lei ca să-şi încurajeze echipa).

Totul a mers bine până la un timp când (după vreun an) cerberii dela intrare şi mai ales casierul nu mai dădeau bilete de intrare când vedea câte un gălăgios dela Vergu că se 'nfige să i-a 10 sau 11 bilete.

Drept revanşă jucătorii au început să boicoteze cinematograful favorit.

Până la sfârşit însă tot ei s'au îmblânzit, au început să devină mai cuminţi şi astfel armonia dintre directorul cinematografului şi vergişti a devenit ce-a fost.

Ba mai mult. Conu Manole Iordăchescu «direftorul» lăsa şi câte doi pe un bilet aşa că le mai rămâneau şi de seminţe.

De aci însă noi incidente, cari n'au avut decât de scop isgonirea seminţarului din faţa cinematografului în fiecare Duminică.

Astăzi «copii» de eri nu se mai duc la cinema şi nici nu mai mănâncă seminţe.

De altfel ar fi şi ruşine să mai ceară bani de cinema mulţi din ei fiind oameni în toată firea.

Acum «conu Marinescu» cu bodega din str. Laptelui îi încurajează... cu lapte rubiniu.

Vă prezentăm un jucător: Mielu Zaharia

Zaharia Mihail este unul din cei mai vechi şi în acelaş timp unul din cei mai tineri jucători.

S'a înscris în 1934 în grupare la pitici fiind achiziţionat dela: SOS. Delea-Veche pe... gratis.

Fiind cel mai bun înaintaş al echipei lui Vasile Ionescu zis Trompă sau «Nas de papagal» la 3 săptămâni după părăsirea clubului străzii, a mâncat o bătae soră cu moartea dela cei rămaşi.

După vreo săptămână însă «fraţii» s'au împăcat la un joc de capace de cutii de ţigări (acum nu se mai joacă astfel de jocuri) şi au trecut cu toţii la Vergu ca pentru vre-o şase săptămâni mai târziu să debuteze întreaga echipă S. O. S. Delea-Veche la juniori. Căpitan era desigur Mielu Zaharia.

Intr'un timp chiar juniorii Vergului ajunseseră de temut în serie prin jocul lor legat.

Dintre toţi însă azi numai Zaharia mai continua să joace la I-a.

Ceilalţi, acum sunt fie militari, sau au devenit «rataţi» (cum li se spun în cartier) şi asistă la match cu jind de pe tuşă. Campionatul rezervelor nu mai există şi nici cel al olds-boylor de altă dată.

L-am întrebat dăunăzi care a fost cea mai fericită zi din cariera lui.

Timid mi-a spus că sunt două nu una.

Prima când a primit o ofertă dela Sportul Studenţesc. In prima zi a fost fericit. Le semnare i se dădea o cifră rotundă în mână şi apoi o leafă de 500 lei lunar. Toată noaptea n'a dormit gândindu-se la propunere studenţilor.

Spre dimineaţă însă, l-a venit altă idee; şi-a schimbat băiatul părerea şi când au venit «răcoleurii» le-a răspuns prompt: Nu plec nici pentru 20.000. La Vergu m'am format şi am bătut prima minge «veritabilă», acolo rămân.

Au plecat băeţii şi a rămas din nou singur în simigeria din Orzari, unde trebuia să se facă afacerea.

Era însă acum pentru a doua oară fericit în viaţa sa: rezistase cu dârzenie ispitei.

De bucurie seara a făcut la toţi coechipierii cinste cu dovleac şi seminţe.

Din acea zi a devenit o personalitate în sânul clubului Vergu. Un exemplu.

Nimeni n'a mai plecat apoi din club cu toate că unora li s'au oferit chiar servicii la asociaţiile corporative.

Il întreb apoi ceva despre jocurile din trecut şi din prezent.

«Sunt bucuros» — îmi răspunde extrema dreaptă a Vergului — «că după criza din Martie — când conducătorii noştri ne-au scăpat dela un greu impas — azi suntem leaderii Seriei a II-a din categoria noastră.

Am învins prin muncă zi de zi pe cei mai puternici adversari din serie.

In prezent mai avem un hop de trecut şi dacă dă Dumnezeu să învingem, rămânem leaderi definitivi.

In ori ce caz, pentru Sf. Paşti, cel mai frumos cadou adus de întreaga grupare conducătorilor este titlul de şef de serie.

Martie 1941 o dată însemnată în istoria clubului

In timpul lunei Martie, clubul din Calea Călăraşilor a trăit zile grele.

Inceputul returului se anunţa sub cele mai rele auspicii pentru vergişti. Nu din pricina situaţiei în clasament, ci din pricina lipsei de fonduri. Echipa nu mai avea nici chiloţi şi ghetele aproape toate erau într'o stare... deplorabilă.

Prima adunare generală neîntrunind numărul de membrii s'a amânat. Situaţia clubului era gravă. Totuşi în timpul acesta conducătorii în frunte cu d. ing. Georgescu, preşedintele clubului, d. ing. Covaci şi comandor Dobriceanu vice preşedinţi, d. M. Georgescu şi d. Deldebio Lucian membrii.

Nu au lăsat lucrurile la voia întâmplărilor, ci în cadrul unei şedinţe intime au decis ca viitoarele sarcini financiare ale clubului să fie susţinută în exclusivitate de conducători.

O săptămână mai târziu returul a început.

13 Aprilie 1941: Vergu leader la categoria II-a, seria II-a

Clubul Vergu nu are de ce să fie superstiţios. Ziua de 13 îi este favorabilă. Da, pentrucă la 13 Aprilie a. c. Vergu a învins şi în aceiaşi zi a cucerit pentru prima dată titlul de leader.

De zece ani, Vergu a muncit pentru acest titlu. Azi îl posedă pe merit.

Bravo băeţi, fiţi demni şi păstraţi mai departe această răsplată morală a muncii voastre. Astăzi puteţi fi veseli cu toţii. Aţi adus cel mai frumos cadou conducătorilor voştri cari în schimbul sacrificiilor lor materiale nu cer altceva decât platonica mulţumire morală.

Incă odată fiţi veseli. Aţi învins. Acum puteţi să vă înveseliţi cu toţii într'o frăţească agapă la şantierul din strada Laptelui.

Apropo de strada Laptelui. Acolo la bodega şi grădina lui Gogu Marinescu este sediul clubului în zilele plictisitoare ae săptămânilor de iarnă şi serilor călduroase de vară după match.

Echipa clubului Vergu